

θάνατός του είναι ἀχώνευτο πρᾶμα Ἄνδρ. || Φρ. Σώπα, γιατί δὲ χωνεύω τ' ἀχώνευτα (πρὸς τὸν λέγοντα ἀνοησίας) Ἀθῆν. 2) Ἀσυγχώρητος πολλαχ. : Ἀὐτὸ ποῦ ἔκανες εἶναι ἀχώνευτο. 3) Ὁ μὴ κατανοηθεὶς ἐπαρκῶς Λεξ. Πρω. Δημητρ. : Ἀχώνευτο μάθημα Λεξ. Πρω. Ἀπ' ὅσα ξέρεи τὰ πρὸ πολλὰ τὰ χεὶ ἀχώνευτα Λεξ. Δημητρ.

Πβ. ἀχώνιν.

ἀχωνεψιά ἡ, Λεξ. Δημητρ. ἀχωνευσία Πόντ. (Σάντ.) Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ οὐσ. χώνεψι. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ. Ἀπεψία.

ἀχώνιν ἐπίθ. οὐδ. Πόντ. (Οἶν.) ἀχών' Πόντ. (Ἀμισ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ρ. χωνεύω. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 175.

1) Τὸ μὴ χωνευθέν, ἀδιάλυτον Πόντ. (Ἀμισ.) 2) Ἀπεπτον, ἐπὶ τροφῶν Πόντ. (Οἶν. Χαλδ.) : Ἀχώνᾶ νὰ ἐβγάλεις ἀτα! (ἀχώνευτα νὰ τὰ βγάλης! Ἀρά) Χαλδ.

Πβ. ἀχώνευτος Α.

ἀχωρεσιᾶ ἡ, ἀμάρτ. ἀχουριδᾶ Ἰμβρ. ἀχουιδᾶ Σαμοθρ. ἀχουριδᾶ Κυδων. Λῆμν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχώρετος.

Τὸ νὰ μὴ χωρῇ τις πουθενά, τὸ νὰ αἰσθάνεται τὸν χῶρον ἀνεπαρκῆ ἐνθ' ἑαυτ. : Φρ. Ἀχουριδᾶ ἔχ' Κυδων. Κάτσι σ' ἑνα μέρους, δ' ἀχουριδᾶ τ' ἑαυτ' ἔχ' ; Ἰμβρ. Θαρεῖς πλεῖα κ' ἔχ' δ' ἀχουριδᾶ τ' ἑαυτ' Λῆμν.

ἀχώρετος ἐπίθ. Μῆλ. Μύκ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μάν.) Πόντ. (Τραπ.) Σίκιν. — Γ'Επαχτίτ. ἐν Προπυλ. 1,267 ΑΠροβελ. Ποιήμ. 1,387 — Λεξ. Δημητρ. ἀχώρετος Λεξ. Δημητρ. ἀχώριγους Λέσβ. (Πάμφιλ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. ἀχώρητος. Τὸ ἀχώρητος ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀχώριγος, ὃ κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς - ἰζω ρημαίων παραγόμενα.

1) Ἐκεῖνος ὅστις δὲν χωρεῖ, δὲν δύναται νὰ περιληφθῇ που Λέσβ. (Πάμφιλ.) Μύκ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μάν.) Πόντ. (Τραπ.) Σίκιν. — Γ'Επαχτίτ. ἐνθ' ἑαυτ. — Λεξ. Δημητρ. : Ἀχώρετο πρᾶμα Ἀρκαδ. Κόσμος πολὺς ἀχώρετος 'ς τὴν ἐκκλησίαν Λεξ. Δημητρ. Τὸ κολοκύθ' ἀχώρετον ἐν ἀπέσ' 'ς σὴν ἐντὶξερὲν Τραπ. Ὅ,τι εἶν' ἀφάνταστο, ὅ,τι εἶν' ἀχώρετο 'ς τὸ νοῦ Γ'Επαχτίτ. ἐνθ' ἑαυτ. || Φρ. Κακὸν πολὺ καὶ ἀχώρετο Σίκιν. Χώρισι, ἀχώριγι, χόρτασι, ἀχόρταγι! (ἀποστροφὴ πρὸς τὸν παμφάγον Ἄδην λεγομένη κατὰ τὰς κηδείας) Πάμφιλ.

2) Ἀπειρος, ἀτελείωτος Μῆλ. — ΑΠροβελ. ἐνθ' ἑαυτ. : Ἐχω νὰ σοῦ πῶ πολλὰ καὶ ἀχώρετα Μῆλ. || Ποιήμ.

Ἀπόστασα ν' ἀνεβοκατεβαίνω | τὰ θαλασσόβουνα τόσον καιρό, διψᾷ τὸ μάτι μου τὸ θολωμένο | νὰ ἰδῇ στερεὰ 'ς τ' ἀχώρετο νερό.

ἀχώριστα ἐπίρρ. κοιν. καὶ Καπ. (Ἀραβάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχώριστος.

Ἀχωρίστως, ἀδιασπᾶστως : Ζοῦμε - περνοῦμε ἀχώριστα. Δεμένοι - ἐνωμένοι - ξευγαρωμένοι ἀχώριστα.

ἀχώριστος ἐπίθ. κοιν. καὶ Καπ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) ἀχώρ'στους βόρ. ἰδιώμ. ἀχώριγος πολλαχ. καὶ Πόντ. (Ὁφ. Σάντ. Τραπ.) ἀνεχώριος Ἡπ. ἀνιχώρ'γους Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀχώριστος.

1) Ὁ μὴ χωριζόμενος κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ.) : Σύντροφος ἀχώριστος. Φίλοι ἀχώριστοι. Φιλαινάδες ἀχώριστες κοιν. || Φρ. Νὰ γίνουμ' ἀνιχώρ'γ'! (εὐχὴ τῶν συμπεθερῶν κατὰ τὸν γάμον) Ζαγόρ. Νὰ μᾶς προνοήσ' νὰ τὸ 'χουμ' ἀνιχώρ'γου! (εἶθε νὰ προκόψουν οἱ νεό-

νυμφοὶ μας καὶ νὰ ἐρχώμεθα συχνὰ πρὸς ἐπίσκεψίν των) Ἡπ. || Ἀσμ.

Πόνος καὶ ἀγάπη ἀχώριστοι φίλοι συζυγισμένοι

'ς τὸ πονεμένο στῆθος μου ἔχουν φωλὰ χτισμένη

Κρήτ. β) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ χωρισθῇ Πόντ. (Τραπ.) : Σανιδᾶ ἀχώριγα. 2) Ἀκαθάριστος Καπ. (Ἀραβάν.)

3) Ὁ μὴ εὐρίσκων χῶρον νὰ καθίσῃ Πόντ. (Οἶν.)

Πβ. ἀξέχωριστος.

ἄχωστος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) ἄχουστους σύνηθ. βορ. ἰδιώμ. ἄχωτος Πόντ. (Τραπ.) — Λεξ. Μ'Εγκυκλ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἄχωστος.

1) Ὁ μὴ καλυφθεὶς μὲ χῶμα σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) : Ἀχωστες πατάτες - ρίζες σύνηθ. 2) Ὁ μὴ ταφεὶς Ἀθῆν. κ.ά. : Παροιμ. φρ. Πεθαμένος καὶ ἄχωστος (ἐπὶ ἀδόξου τέλους). Συνών. ἄθαφτος 1.

ἀψά ἐπίρρ. ἀψέα Κάρπ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) ἀψὲ Θράκ. (Μάδυτ.) ἀψὰ Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Ἡπ. Θεσσ. (Ἀιβάν. Ζαγόρ.) Μακεδ. (Σισάν. Χαλκιδ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάμ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Δημητρ. ἀψὰ Ἄνδρ. Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Ἀστυπ. Θράκ. (Αἰν. Μάδυτ. Στέρν.) Κάλυμν. Καπ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Σίλατ. Σινασσ. Φερτ.) Κρήτ. Κυδων. Κύθν. Κύπρ. Κῶς Λέσβ. Μακεδ. Μαριούπ. Μύκ. Νίσυρ. Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν. κ.ά.) Σάμ. Σκῦρ. Σῦρ. Τσακων. Χίος — ΘΓρυπάρ. Βοσκοπ. 81 — Λεξ. Πόππλετ. Μπριγκ. Ἐλευθερουδ. (λ. ἀψὸς) ἡψὰ Ἄνδρ. (Κόρθ.) Μαριούπ. ἡψα Καπ. (Σίλ.) ἀψὸ Καπ. (Ἀνακ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀψύς. Ἡ λ. καὶ παρὰ Φωσκόλ. Φορτουν. πρᾶξ. Α 179 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «τὸ πρᾶμα πῶς ἐπέ-ρασε δὲν εἶναι μπορετό μου | ἔτσι ἀψὰ νὰ σοῦ τὸ πῶ».

1) Ὁργίλως, ὀξύχολως Ἡπ. Θεσσ. Μακεδ. (Σισάν.)

2) Ἀποτόμως Πόντ. 3) Βιαίως, ὀρμητικῶς Μακεδ. (Σισάν.) Πόντ. (Τραπ.) κ.ά. : Ἀψὰ πῆρι τῇ δ'λεῖα Σισάν.

4) Ταχέως Ἄνδρ. (Κόρθ. κ.ά.) Θεσσ. (Ἀιβάν. Ζαγόρ.) Κάλυμν. Καπ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Σίλ. Φερτάκ.) Κάρπ. Κύθν. Κύπρ. Μαριούπ. Μύκ. Πελοπν. (Καλάμ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Οἶν. Τραπ.) Σκῦρ. Σῦρ. Τσακων. — ΘΓρυπάρ. ἐνθ' ἑαυτ. — Λεξ. Πόππλετ. Μπριγκ. Ἐλευθερουδ. Δημητρ. : Ἀψὰ ἔλα Ἀμισ. Ἀψὰ νὰ ἔρκεσαι Οἶν. Ἐλα, κάνε ἀψὰ! Κύθν. Νὰ ρθ'ς ἀψὰ Μύκ. Πῆγαινε ἀψὰ Σῦρ. Μοῦ πνευ ἡ μάνα μου νὰ πάω ἀψὰ Κύθν. Ἠψὰ φέρε νερὸ Κόρθ. Μὴν πορπατῆς τόσο ἀψὰ Λεξ. Πόππλετ. Τρέχα ἀψὰ ἀψὰ 'ς τὸ γι-ατρὸ Λεξ. Δημητρ. Τὸ καράβιν ἀψέα πάγει Κερασ. || Φρ. Ἀψὰ καὶ γλήγουρα (τάχιστα) Ζαγόρ. Ἀψὰ τοῦ πῆρις (ταχέως διέτρεξες τὴν ἀπόστασιν) Ἀιβάν. Ἐπκίασεν δουλειὰν ἀψὰ τῶαί γεμᾶτα (ἐργάζεται μετ' ἱλὸν καὶ ἀδιάκοπα) Κύπρ. Εὐ-ρέθην του ἀψὰ τῶαί γεμᾶτα (τοῦ ἦλθαν τὰ πράγματα ἀσχη-μα, ἐπὶ φιλονικούντος) αὐτόθ. || Παροιμ. Ἀψέα γλακᾶς τὸν γάαρων, ἀψέα τὸν ἀποστένεις (ὅτι ἡ σπουδὴ ἐπιφέρει ταχεῖαν κόπωσιν) Κάρπ. || Ἀσμ.

Ἀψ' ἄς λουδῇ Καλάνα μου, ἀψ' ἄς πλυθῇ καλή μου,

ἀψ' ἄς φέρῃ τὸ γεῦμα μου καὶ τὸ μεσημερ'νό μου

Καπ. β) Ἀμέσως, πάραυτα Καπ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Τραπ.) Σάμ. γ) Ἐγκαίρως Καπ. (Ἀραβάν.) δ) Ἐνωρίς, προῶρως Καπ. (Ἀραβάν.) Σῦρ. Τῆν. : Ἐνα μῆνα πρὸ ἀψὰ Τῆν. Ἀκόμ' εἶναι ἀψὰ Σῦρ. 5) Ἰσχυρῶς, σφο-δρῶς Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Κάλυμν. Κῶς Λέσβ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) Σκῦρ. Χίος : Νὰ τὴν χτυ-πήσῃς ἀψὰ Φιλιπούπ. Ἐχτύπησε ἀψέα Ὁφ. Τραπ. Ἀέρας ἀψέα φυσᾷ Κερασ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Δουκ. Συνών. δυ-νατά. β) Δριμέως Κάρπ. Κρήτ. Κύπρ. Πελοπν. (Ἀρ-

καδ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.): *Ἀφέα πονεῖ Κερασ.* 6) Μεγαλοφώνως Ἀστυλ. Θράκ. (Αἰν. Μάδυτ. Στέρον.) Κυδων. Κῶς Μακεδ. (Χαλκιδ.) Νίσυρ. Πόντ. (Τραπ.) Σκῦρ. Στερ-ελλ. (Αἰτωλ.) Χίος — *Λεξ.* Πόππλετ. Ἐλευθερουδ. Πρω.: *Μιλῶ ἀπὸ Κυδων. Χίος κ.ά. Φωνάζω ἀπὸ Σκῦρ. Διαβάζω ἀπὸ Χίος || Φρ. Τὸν πῆρι ἀπὸ τὸν ἡχὸ (ὁμιλεῖ ὁργίλως) Αἰτωλ. || Παροιμ. Ἀπὸ τὸ πῆρες καὶ δὲν τὸ βγάζεις πέρα (ἐπὶ τῶν ὑπερβαλλόντων τὰς ἑαυτῶν δυνάμεις) Λεξ. Ἐλευθερουδ. Συνών. ἀπατα, ἀπινά.*

ἀπαγοργά ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀπαγοργὰ Πελοπν. (Βούρβουρ.) *ᾠδουργίς* Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἀπιο-σουργίς Κρήτ. ἀπισβουργίς Κρήτ.

Ἐκ τῶν ἐπιρρ. ἀπὰ καὶ γοργά.

Ταχέως ἐνθ' ἄν.: *Ἀπισβουργίς κάνει τὴ δουλειά τῆς Κρήτ. Καὶ ἐν συνεκφορᾷ μετὰ τῆς προθέσεως εἰς καὶ τοῦ ἄρθρου: Ὑ τ' ἀπισβουργίς νὰ πὰς καὶ νὰ ῥθῆς αὐτόθ. Ὑ τ' ἀπισβουργίς ἤλεσε τὸ σ'τάρι αὐτόθ.*

ἀπάδα ἡ, Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Ἡπ. Θήρ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν. Σουφλ.) Ἰόνιοι Νῆσ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ. (Ἀμισ.) Σίφν.—ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,220 ΠΒλαστοῦ Ἀρῶ 180 ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ. 32 — *Λεξ.* Ἐλευθε-ρουδ. Μ'Εγκυκλ. Βλαστ. Δημητρ. ἀπάδα Ἡπ. (Ζαγόρ.) Κεφαλλ. Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπὸς καὶ τῆς καταλ. -άδα (Ι).

1) Τὸ νὰ ὀργίζεται κανεῖς εὐκόλως Ἡπ. Ἰόνιοι Νῆσ. Σίφν.—ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν. *Λεξ.* Ἐλευθερουδ. Μ'Εγκυκλ.: *Δὲν ἔχουν βασταμοὺς οἱ ἀπάδες του Ἰόνιοι Νῆσ. || Ποίημ.*

Εἶχε γλυκάνει τὴν καρδιά τοῦ Ὀμὲρ πασσᾶ Βριόνη καὶ τοῦ ἤε σβήσει τὴ χολή, τὴν ἄγρια τὴν ἀπάδα Ὑ τ' ἀνδρειωμένα σωθικά

ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν. 2) Ὁξύτης, δριμύτης Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θήρ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν. Σουφλ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ. (Ἀμισ. Σάντ.) — *Λεξ.* Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Δημητρ.: *Ἡ ἀπάδα τοῦ ξιδιού Ζαγόρ. Ἡ ἀπάδα τῆς κουπριάς Σουφλ.*

3) Σφοδρότης ΠΒλαστός ἐνθ' ἄν. ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.: Ποιήμ.

Ἀνεμούρας στροβίλιζε ἀπάδα

ΠΒλαστός ἐνθ' ἄν.

Τῆς αὔρας ποῦ τοῦ λιοπυριού μερεῦει τὴν ἀπάδα ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. 4) Ὁ ἐρεθισμὸς ἐπιδερμίδος Κεφαλλ.

ἀπαθῆτε προστ. Πόντ. (Ἀμισ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπά.

Κάνετε γρήγορα, σπεύσατε, ταχύνετε.

ἀπάθωτος ἐπίθ. *Λεξ.* Κομ. Μπριγκ. ἀπάθωτους Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. παθωτός.

Ὁ μὴ ἐπιστρωθεῖς μὲ ψάθαν, ἐπὶ δαπέδου.

ἀπαλίδιστος ἐπίθ. Θήρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **παλιδιστός < παλιδιάζω.*

Ἀπαλίδιστος 1, ὁ ἰδ.

ἀπαλίδιστος ἐπίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. παλιδιστός.

1) Ὁ μὴ κοπεῖς μὲ ψαλίδα: *Ἀπαλίδιστο μουστάκι - παν-νι - ὕφασμα κττ. Συνών. ἀπαλιδιστός, ἀπαλίδω-τος 1. 2) Μεταφ. ὁ μὴ περικοπεῖς: Ἀπαλίδιστοι μισθοί. Ἀπαλίδιστα ἔξοδα. Συνών. ἀπαλίδωτος 2.*

ἀπαλιδοκούρευτος ἐπίθ. Κρήτ. Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Λακων. Παππούλ.) Χίος ἀπαλιδοκούρευτος Χίος ἀπα-λιδοκούρευτος Πελοπν. (Λακεδ.)

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **παλιδοκούρευ-τός < παλιδοκούρεύω ἀμαρτ. Τὸ ἀπαλιδοκού-ρευτος ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ ἐνεστώτος.*

Ὁ μὴ κουρευθεῖς μὲ ψαλίδα ἐνθ' ἄν.: Αἰνίγμ.

Ἀπιασθὲ καὶ ἀμάλλιασθὲ καὶ ἀπαλιδοκούρευτῃ (ὁ ὄφρις) Χίος

Ἀπιαστο καὶ ἀμάλλιαστο καὶ ἀπαλιδοκούρευτο (συνών. τῷ προηγουμένῳ) Κρήτ.

Νύχτα πᾶσι ὁ δύστηνος, | ἄξουρος καὶ νηστικός καὶ ἀπαλιδοκούρευτος, | καὶ ἀπ' τῇ γλῶσσᾳ μ' ἄδραξε, εἰς τὸν τοῖχο βάρεσα, | ψιλὴ φωνίτσα ἔβγαλα, ὅσο καὶ ἂν ἐδυνάστηκα (ὁ ἱερεὺς κρούων τὸν κώδωνα) Λακων.

ἀπαλίδωτος ἐπίθ. Θήρ. Πόντ. (Τραπ.)—*Λεξ.* Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. παλίδωτός.

1) *Ἀπαλίδιστος 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν. 2) Ἀπαλί-διστος 2, ὁ ἰδ. Θήρ.: Σύδαλε τὸ λύχνο νὰ φέξῃ, εἶναι ἀ-παλίδωτος.*

ἄψαλτα ἐπίρρ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) κ.ά.—*Λεξ.* Δη-μητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄψαλτος.

Χωρὶς ψαλμοδίαν, χωρὶς ἐκκλησιαστικὴν τελετὴν καὶ μεταφ. ἀδόξως ἐνθ' ἄν.: Φρ. Θὰ σὶ στείλουν ἄψαλτα (θὰ σὲ ἀποπέμψω ἀδόξως) Ἀδριανούπ. Θὰ πάμε ἄψαλτα (θὰ νικη-θῶμεν αἰσχροῶς) *Λεξ.* Δημητρ.

ἄψαλτος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) ἄψαλλος Κρήτ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἄψαλτος. Τὸ ἄψαλλος νεώτερος σχηματισμὸς ἐκ τοῦ ἐνεστώτος.

1) Ὁ μὴ ψαλεῖς, ἐπὶ ἐκκλησιαστικοῦ ἵσματος πολλαχ.: *Ἀψαλτο τροπάρι. Ἀψαλτη καταβασία πολλαχ. 2) Ἐκεῖ-νος εἰς τὸν ὅποιον δὲν ἐψάλη ἡ συνηθισμένη ἐκκλησια-στικὴ ἀκολουθία, ἐπὶ κολλύβων, νεκροῦ κττ. πολλαχ.: Κόλλυβα ἄψαλτα. Τὸν ἔθαψαν ἄψαλτο πολλαχ. «Νὰ κατα-ποντισθῇ εἰς τὸ κῦμα ἄψαλτος, ἀσαβάνωτος, ἀμοιρολόγη-τος» ΑΠαπαδιαμ. Νοσταλγ. 92 || Φρ. Πῆγε ἄψαλτος (κατε-στράφη ταχέως καὶ παντελῶς) *Λεξ.* Δημητρ. Νικηρὸς ἄψαλ-τους (ἐπὶ λίαν φιλασθένου καὶ ὠχροῦ) Θράκ. (Μάδυτ.) β) Μεταφ. ὁ μὴ ἐπιπληχθεῖς (πβ. τὴν φρ. τοῦ τὰ ψαλε = τὸν ἐπέπληξε) Πελοπν. (Ἀρκαδ.)—*Λεξ.* Πρω. Δημητρ. 3) Ὁ μὴ ὑμνούμενος δι' ἐκκλησιαστικῶν ὕμνων Κρήτ.: Ἄσμ.*

Ἀψαλλὴ καὶ ἀλειτρούνη νὰ ῥοῖ, ἀγὰ Ἐλένη, ποῦ δὲν ἐπαρηγόρησες τὴ μάνα τὴ θλιμμένη.

β) Ὁ μὴ λειτουργούμενος, ὁ ἄνευ λειτουργίας, ἐπὶ ναοῦ πολλαχ.: *Ἀψαλτο ἔξωκλήσι. Συνών. ἀλειτρούρ-γητος 1. 4) Ἐνεργ. ἐκεῖνος ὅστις δὲν ἔψαλε σύνηθ.: Θύμωσε ὁ ψάλτης καὶ ἔφυγε ἄψαλτος *Λεξ.* Δημητρ.*

ἀψαμένη ἡ, Σάμ. *ᾠδμένη Σάμ.*

Ἡ ἀρχ. μετοχ. ἀψαμένη τοῦ ρ. ἄπτομαι.

Ἡ λέξις εὐρίσκεται μόνον εἰς τὴν φρ. κυρ' ἀψαμένη, διὰ τῆς ὁποίας προσφωνεῖται κατὰ τὴν βάπτισιν τοῦ νεο-γεννήτου ἡ μαῖα ἢ παραστᾶσα εἰς τὴν γέννησίν του (ἡ λ. ἐκ τῆς εὐχῆς τὴν ὁποίαν ἀναγινώσκει ὁ ἱερεὺς ὑπὲρ τῆς λεχοῦς. Ἰδ. Εὐχολόγ. ἐκδ. Goar σ. 262 «καὶ τῇ δούλῃ σου τῇδε καὶ παντὶ τῷ οἴκῳ ᾧ ἐγεννήθη τὸ παιδίον καὶ τοῖς ἀψαμένοις αὐτῆς»).

ἀπαμίκωτος ἐπίθ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **παμικωτός < πα-μικῶνω.*

Ἀδηλητηρίαστος: *Ψάριν ἀπαμίκωτον. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀψάκωτος.*

